

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Líšeň Develop, s.r.o.**
sídlem Hlinky 45/114, Brno
zastoupen Mgr. Lukášem Míšou, advokátem
sídlem Milady Horákové 2047/23, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. MMB/0585328/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci je předmětem sporu, zda souhlas vlastníka pozemku podle § 184a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), může udělit statutární město Brno, jakožto vlastník zapsaný v katastru nemovitostí, za situace, kdy byl předmětný pozemek svěřený Městské části města Brna Brno-Líšeň, resp. otázka systémové podjatosti stavebního úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

16/2024

2. Úřad městské části města Brna, Brno-Líšeň, stavební odbor (dále též „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 11. 7. 2023, č. j. MCLISEN 06291/2023/2700/DIA, zastavil správní řízení o žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Obytný soubor Podbělová, Brno – Líšeň, inženýrské objekty“ podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle stavebního úřadu žalobce nepředložil souhlas vlastníka pozemku podle § 184a stavebního zákona.
3. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že bez náhrady vypustil výrok II. prvostupňového rozhodnutí, podle něhož odvolání proti danému usnesení nemělo odkladný účinek; ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě napadá výrok rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení. Je přesvědčen, že žalovaný nesprávně posoudil otázku udělení souhlasu vlastníka pozemku. K naplnění podmínky dle § 184a odst. 1 stavebního zákona stačil souhlas statutárního města Brna jakožto vlastníka pozemku zapsaného v katastru nemovitostí, který žalobce opakovaně předložil. Nebylo třeba souhlasu Úřadu městské části Brno-Líšeň, které byl předmětný pozemek Statutem města Brna svěřen toliko ke správě. Žalovaný jednal v rozporu se zásadou legality, požadoval-li po žalobci doložení souhlasu vlastníka pozemku, přičemž řádně neodůvodnil, proč nebyl předložený souhlas statutárního města Brna dostačující.
5. Žalovaný dále pochybil tím, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí i přes skutečnost, že bylo vydáno podjatou úřední osobou (viz rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21. 6. 2023, č. j. MMB/0246825/2023). Neobstojí závěr žalovaného, že by rozhodnutí vyznělo stejně, i kdyby o něm rozhodovala nepodjatá osoba, neboť není založeno na výkladu neurčitých právních pojmů či na správním uvážení. Tato argumentace vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu není na nynější případ aplikovatelná. Žalovaný ani řádně neodůvodnil, co jej k tomuto závěru vedlo. Stavební úřad byl podjatý, neboť nezákonně zastavil řízení o žádosti žalobce. O systémové podjatosti správního orgánu prvního stupně svědčí i jeho nečinnost ve vztahu k podanému odvolání, jehož vyřizování trvalo nepřiměřeně dlouho.
6. Žalobce tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení. V podané replice setrval na argumentaci obsažené v žalobě a navrhl, aby soud zrušil rovněž prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení.
7. Na svém procesním postoji žalobce setrval i při jednání, které ve věci proběhlo.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný setrval na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Má za to, že ve správním řízení postupoval v souladu s platným právem. Navrhl, aby soud žalobu zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

16/2024

jako nedůvodnou. Na svém procesním postoji setrval žalovaný i při jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba **není** důvodná.
10. Úvodem se soud zabýval obecně vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Platí přitom, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci účastníka řízení a proč důvody uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). K nepřezkoumatelnosti je nutno přistupovat zdrženlivě. Je využitelná např. tehdy, pomine-li správní orgán skutková tvrzení účastníka řízení, která reálně mohou vést k přehodnocení merita věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123) V nynější věci žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že k udělení souhlasu byla příslušná Městská část Brno-Líšeň s odkazem na čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna. Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí stručné, nosné důvody ohledně řešení sporné otázky na str. 3 napadeného rozhodnutí obsahuje (ostatně žalobce s nimi v podané žalobě polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné nebylo). Námitka není důvodná.
11. Stěžejní námitkou podané žaloby je, zda souhlas s umístěním stavby na pozemku p. č. X, v k. ú. L., podle § 184a odst. 1 stavebního zákona mělo udělit statutární město Brno, jako vlastník zapsaný v katastru nemovitostí, nebo Městská část Brno-Líšeň, jako městská část, již byl pozemek svěřen do správy Statutem města Brna.
12. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že *není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby.*
13. Podle čl. 25 odst. 1 písm. e) Obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 20/2001, kterou se vydává Statut města Brna („Statut města Brna“), ve znění k 8. 4. 2022 (viz č. l. 40–57 spisu správního orgánu I. stupně), platí, že statutární město Brno *„zastupuje město jako vlastníka nemovitostí v řízeních prováděných podle stavebního zákona“*. Z čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna vyplývá, že městské části mj. *„zastupují město jako vlastníka v řízeních prováděných podle stavebního zákona, ve věcech týkajících se svěřeného nemovitého majetku města; v případě stavebního řízení týkajícího se nemovitého majetku svěřeného v Příloze č. 4 – část I tohoto Statutu (školy a školská zařízení) jsou městské části povinny vyžádat si souhlas věcně příslušného útvaru města“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

16/2024

14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 13. 3. 2023 zažádal o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby, která má mimo jiné zasahovat na pozemek parc. č. X v k. ú. L., ve vlastnictví statutárního města Brna. Mezi účastníky není sporu, že předmětný pozemek je Statutem města Brna svěřen Městské části Brno-Líšeň. Stavební úřad měl za to, že žádost neobsahuje předepsané náležitosti, a proto žalobce opatřením ze dne 28. 3. 2023 vyzval k doplnění nedostatků, především k doplnění souhlasu vlastníka předmětného pozemku. Žalobce ve vyjádření ze dne 29. 5. 2023 uvedl, že požadavek stavebního úřadu na doložení souhlasu městské části se stavbou je nedůvodný. Odkázal na čl. 5 odst. 2 písm. h) Statutu města Brna a poukazoval na to, že město měl v řízení zastupovat primátor města Brna, nikoliv starosta městské části Brno-Líšeň. Žádost doplnil mimo jiné o souhlas primátora města Brna č. j. MMB/0143715/2021 a o vyjádření Majetkového odboru Magistrátu města Brna ze dne 25.11.2022 č. j. MMB/0525527/2022 (viz č. l. 58–60 spisu správního orgánu I. stupně).
15. Usnesením ze dne 11. 7. 2023 stavební úřad řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro nedoložení souhlasu vlastníka pozemku p. č. X, v k. ú. L. v souladu s § 184a odst. 1 stavebního zákona. Podle stavebního úřadu byla takový souhlas oprávněna udělit pouze Městská část Brno-Líšeň, které byl předmětný pozemek svěřen Statutem města Brna. Žalovaný závěry stavebního úřadu potvrdil, přičemž vycházel z čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna (viz str. 3 napadeného rozhodnutí).
16. Soud se ztotožnil se správními orgány v posouzení, že souhlas s předmětným záměrem podle § 184a odst. 1 stavebního zákona byla v daném případě oprávněna udělit Městská část Brno-Líšeň. Žalobce v řízení předložil souhlas vlastníka předmětného pozemku zapsaného v katastru nemovitostí – statutárního města Brna. Takový souhlas by byl dostatečný, pokud by pozemek nebyl svěřen do správy městské části. Podle znění Statutu města Brna relevantního v projednávaném případě ovšem platilo, že pokud statutární město Brno svěřilo majetek do správy určité městské části, dobrovolně na tuto městskou část delegovalo určitá práva s vlastnictvím dané věci spojená, mj. právo zastupovat město jako vlastníka v řízeních podle stavebního zákona, tedy i právo udělit souhlas vlastníka pozemku ke stavbě budované na pozemku statutárního města Brna. Podle čl. 25 odst. 1 písm. e) Statutu města Brna statutární město Brno zastupuje město jako vlastníka v řízeních podle stavebního zákona. V případě, že byl předmětný pozemek svěřen do správy městské části, je rozhodující znění čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna, podle něhož ve věcech týkajících se svěřeného nemovitého majetku města zastupují město jako vlastníka v řízeních prováděných podle stavebního zákona městské části, kterým byl tento majetek svěřen. Ustanovení čl. 26 Statutu města Brna je tedy vůči čl. 25 Statutu města Brna speciální, neboť upravuje konkrétnější situaci, tj. kdo zastupuje statutární město Brno ve stavebních řízeních „ve věcech týkajících se svěřeného majetku“. V souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* (speciální právní úprava má přednost před obecnou) se tak v tomto konkrétním případě aplikuje ustanovení čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna. K udělení souhlasu tedy byla příslušná městská část, již byl pozemek Statutem města Brna svěřen, v tomto případě Městská část Brno-Líšeň. Její souhlas se stavebním záměrem žadatel v řízení nepředložil.

16/2024

17. Na tom nic nemění ani skutečnost, že městské části nemají právní subjektivitu, jak zmiňoval zástupce žalobce při jednání soudu. Vlastníkem předmětného pozemku i nadále zůstalo statutární město Brno, které pouze převedlo určitá práva s vlastnictvím pozemku spojená (vyjmenovaná ve Statutu města Brna) na městskou část pověřenou správou tohoto majetku, např. z toho důvodu, že městská část znalá místních poměrů bude lépe hájit práva vlastníka. Taková úprava nepochybně měla určitou logiku a umožňovala statutárnímu městu Brnu lépe se soustředit na výkon vlastnických práv u jiných pozemků v jeho vlastnictví.
18. Výklad žalovaného pro žalobce nemohl být nijak překvapivý. Ze správního spisu totiž vyplývá, že již ve vyjádření Úřadu městské části Brno-Líšeň ze dne 8. 10. 2021, č. j. 7332/2021, bylo žalobci sděleno, že zastupitelstvo městské části dne 21. 9. 2017 nesouhlasilo s předmětnou výstavbou. Žalobce byl informován, že v současné době není možné udělit souhlas s umístěním a provedením stavebního záměru na pozemku p. č. X, k. ú. L. Uvedené stanovisko městské části respektovalo rovněž statutární město Brno, majetkový odbor, ve vyjádření z 8. 4. 2022, č. j. MMB/0224475/2022, podle něhož statutární město Brno souhlasilo s umístěním stavby, nicméně upozorňovalo žalobce na skutečnost, že pozemek p. č. X, k. ú. L., je svěřen Statutem města Brna městské části Brno-Líšeň. Žalobce tak oprávněně nemohl očekávat, že pro souhlas vlastníka pozemku podle § 184a odst. 1 stavebního zákona bude postačující vyjádření Magistrátu města Brna. Svým procesním postupem se spíše pokoušel zvrátit negativní stanovisko městské části, která byla oprávněna souhlas vlastníka s předmětnou stavbou udělit, ovšem bezúspěšně. Znění Statutu města Brna totiž žalobcem navrhovaný výklad neumožňuje.
19. Skutečnost, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změně čl. 25 a 26 Statutu města Brna (zejm. vyhláškou č. 23/2024), není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významná, neboť soud vycházel z úpravy účinné v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Důvody pozdější změny Statutu města Brna při jednání osvětleny nebyly, neboť zástupkyni žalovaného nepříslušelo komentovat činnost statutárního města Brna v samostatné působnosti.
20. Na danou situaci nelze aplikovat ani čl. 5 odst. 2 písm. h) Statutu města Brna, jak uváděl žalobce v podaném odvolání. Podle tohoto ustanovení *„Primátor města Brna zastupuje město jako účastníka řízení v územních řízeních o umístění stavby, o změně využití území a o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití, a to v případě staveb a území celoměstského zájmu.“* Toto ustanovení vyjmenovává případy, kdy v řízeních, kde je statutární město Brno účastníkem, zastupuje město jeho primátor. Obdobně pak Statut města Brna v čl. 13 odst. 10 popisuje, v jakých případech za městskou část jedná její starosta (*„Starosta zastupuje město jako účastníka řízení v územních řízeních na území příslušné městské části a dále ve správních řízeních prováděných podle zvláštních právních předpisů, ve kterých má město ze zákona postavení účastníka řízení; výjimku tvoří případy uvedené v čl. 5 odst. 2 písm. h) a i) tohoto Statutu“*). V nynějším případě však statutární město Brno ani Městská část Brno-Líšeň nevystupovaly z pozice účastníka řízení, ale vyjadřovaly se jako vlastníci pozemku k požadovanému záměru, který se měl nacházet na pozemku v jejich vlastnictví. Šlo-li o pozemek svěřený do správy městské části, byla takový souhlas oprávněna udělit městská část podle čl. 26 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna. Žalovaný tak nepochybil, pokud potvrdil

16/2024

závěr stavebního úřadu, že souhlas vlastníka předmětného pozemku nebyl v řízení doložen. Námitka není důvodná.

21. Dále se soud zabýval námitkou systémové podjatosti stavebního úřadu. Mezi stranami není sporu, že rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 21. 6. 2023, č. j. MMB/0246825/2023, byla vyslovena systémová podjatost Úřadu městské části Brno-Líšeň. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že samotné vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou nemusí automaticky vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. V takových případech je vždy nutné posuzovat, zda mohla mít podjatost úředních osob vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy zda jde o případy, při kterých je prostor pro správní uvážení, nebo jejichž řešení závisí na výkladu neurčitých právních pojmů. Pokud v řešeném případě není prostor pro odlišný výklad práva a i nepodjatá úřední osoba by musela rozhodnout stejně, není dán důvod k rušení předmětného rozhodnutí pro nezákonnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47, a ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28). Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem by bylo třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Vzhledem k tomu, že stavební úřad zaujal správný výklad čl. 25 a 26 Statutu města Brna, přičemž žalovaný (o jehož nepodjatosti v řízení nebyly pochyby) tento závěr jako souladný se zákonem potvrdil, nedošlo k takovému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ostatně bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti, aby v dané situaci žalovaný věc přikázal k rozhodnutí jinému stavebnímu úřadu, neměl-li o správnosti procesního postupu stavebního úřadu žádné pochybnosti.
22. K namítané nečinnosti stavebního úřadu, která dle žalobce také může vypovídat o jeho podjatosti, lze uvést, že ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad skutečně značně překročil třicetidenní lhůtu pro předání spisu odvolacímu správnímu orgánu stanovenou v § 88 odst. 2 správního řádu. Ani tato nečinnost však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zákon s překročením lhůty pro vydání rozhodnutí žádný důsledek (spočívající např. v nezákonnosti rozhodnutí) nespojuje, nadto samotné nedodržení lhůty nic nevypovídá o vztahu oprávněné úřední osoby ke konkrétní projednávané věci. Proti případné nečinnosti stavebního úřadu se žalobce mohl bránit prostředky ochrany ve správním řízení, např. podnětem k provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Na zákonnost rozhodnutí žalovaného ani případná nečinnost stavebního úřadu po podání odvolání neměla žádný vliv. Námitka systémové podjatosti tak není důvodná.
23. Soud proto uzavírá, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že souhlas vlastníka pozemku p. č. 5089/1, k. ú. Líšeň, podle § 184a odst. 1 stavebního zákona mohla v tomto případě udělit pouze Městská část Brno-Líšeň. Žalobce tedy na výzvu stavebního úřadu nedoplnil požadované náležitosti, proto bylo řízení o jeho žádosti právem zastaveno. Systémová podjatost Úřadu městské části Brno-Líšeň na zákonnost usnesení stavebního úřadu neměla vliv, tudíž nebyl dán důvod k jeho zrušení.

16/2024

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. listopadu 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.